

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Lenky Matyášové ve věci žalobce: **Ing. J. H.**, zastoupený JUDr. Jiřím Bílkem, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 5, Praha 2, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024, Praha 3, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** město Sobotka, se sídlem Boleslavská 440, Sobotka, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2014, č. j. 31 A 5/2013 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Jičín (dále jen „Pozemkový úřad Jičín“), ze dne 7. 6. 2010, č. j. PÚ-97/2007/Fe/R-I.-A/30, byl schválen návrh jednoduché pozemkové úpravy v katastrálním území Sobotka, zpracovaný pod číslem PÚ - 97/2007. Z rozhodnutí vyplývá, že celkově se zpracovaným návrhem vyslovili souhlas vlastníci 87,33 % výměry pozemků dotčených pozemkovou úpravou. Žalobce (dále jen „stěžovatel“), jehož původní pozemky tímto zanikly a vznikly mu nové, podal proti tomuto rozhodnutí odvolání.

K odvolání se podáním ze dne 20. 7. 2010 vyjádřil starosta sousední obce Osek. Uvedl, že část této obce bývá opakovaně zasažena zátopou z rozlitého vodního toku nebo přímo z pozemků nad obcí. Dochází ke splachu ornice, která se dostává až do intravilánu obce a způsobuje škody na majetku. Poslední povodeň zde byla v roce 2007 a v posledních letech jsou záplavy pravidelné a odvislé zejména od toho, jak jsou oseta spádová pole. V případě nepříznivého osetí polí nad Osekem hrozí záplavy při každém větším dešti. Podle starosty se jedná o dlouholetý odkládaný problém, který vyžaduje řešení jak změnou způsobu

hospodaření, tak realizací technických opatření. Starosta obce vyjádřil přesvědčení, že pozemková úprava je účelná a ochrání erozně ohrožené pozemky obce i jejích obyvatel.

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu (dále jen „Ústřední pozemkový úřad“), ze dne 17. 10. 2012, č. j. 173966/2011-MZE-13311, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto. Ústřední pozemkový úřad uvedl, že nově navržené pozemky odpovídaly původním pozemkům stěžovatele dle kritérií uvedených v § 10 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“). Sice se zvýšila vzdálenost od dohodnutého bodu o 80 m, zato se zvýšila výměra pozemků o 0,1 % a jejich cena dokonce vzrostla o 4 % (zhruba 26 000 Kč). Nejedná se tedy o vyvlastnění, jak tvrdí stěžovatel, ale o výměnu vlastnictví. Smyslem úpravy je především ochrana níže položených území před přívalovými dešti a možným rozvodněním vodních toků v území. Vedle toho jsou součástí plánu i protierozní opatření, v daném případě osevní postupy a zatravnění. Ústřední pozemkový úřad poukázal na to, že stěžovatel v celém řízení nevyjádřil nesouhlas s návrhem nových pozemků, jejich tvarem či umístěním; pouze žádal město Sobotku o směnu některých pozemků za jiné ve vlastnictví města mimo obvod dotčený jednoduchou pozemkovou úpravou.

Stěžovatel napadl rozhodnutí Ústředního pozemkového úřadu žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítal, že do jeho vlastnického práva bylo pozemkovou úpravou zasazeno podstatným a nepřiměřeným způsobem. Nebylo tedy možné říci, že by stěžovateli, jakožto vlastníkov, který s realizací pozemkových úprav nesouhlasil, přinesla nová úprava užitek, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu, totiž jeho rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 - 86 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Náhradní pozemky nebyly podle stěžovatele adekvátní náhradou, neboť byly nesouvislé, umístěné ve svahu a naprosto nevhodného tvaru pro obhospodařování. Pozemkovou úpravou byl z lukrativního území vytěsněn na jeho okraj. Skutečným důvodem pro její realizaci jsou podle stěžovatele komerční zájmy na rozšíření turistického ruchu, přičemž území dotčené pozemkovou úpravou se nachází přímo pod zámek Humprecht. Tvrzení, že včas neuplatnil konkrétní námítky, měl stěžovatel za irelevantní, neboť zákonná úprava nikterak nebránila uplatnění námitek v odvolání proti rozhodnutí o schválení pozemkové úpravy, přičemž stěžovatel s návrhem nového uspořádání nesouhlasil. Připustil sice, že se účastnil dne 27. 8. 2008 jednání sboru zástupců, ze zápisu z tohoto jednání však jeho stanovisko nebylo patrné. Ze zápisu ze závěrečného jednání ze dne 21. 5. 2010 bylo však již patrné, že stěžovatel „*protestoval proti JPÚ, neboť jeho zemědělská činnost bude realizací společných zařízení značně omezena*“. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o jednoduché pozemkové úpravě a pro její schválení. Ve věci nebyly předloženy žádné odborné podklady, z nichž by vyplývala nezbytnost navrhovaných protipovodňových a protierozních opatření.

Vzhledem k tomu, že dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, jednal Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v soudním řízení se Státním pozemkovým úřadem jakožto s žalovaným.

Rozsudkem ze dne 12. 6. 2014 krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. Ze žádosti ze dne 17. 12. 2007 dovodil, že návrh na pozemkovou úpravu podalo město Sobotka. K nezbytnosti pozemkové úpravy krajský soud odkázal na dokumentaci zpracovanou společností HYDROREAL, s.r.o., která podle něj jednoznačně hovoří ve prospěch zbudování vodní nádrže a protierozních opatření. I z koncepce revitalizace povodí Soboteckého a Spýšovského potoka z roku 1996 vyplývá, že dané území bylo hodnoceno jako území významně poškozené

pokračování

a zdůrazněn byl havarijní stav erozního ohrožení. Krajský soud taktéž zmínil vyjádření starosty obce Osek. Některé z těchto dokumentů měl přitom Pozemkový úřad Jičín k dispozici již při zahájení řízení. Řešení formou jednoduchých pozemkových úprav pak odpovídá § 4 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách. Respektována byla i přiměřenost opatření a stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 27/2002 - 86. Podle krajského soudu žalovaný postupoval v souladu s § 10 zákona o pozemkových úpravách, který zaručuje přiměřenost navrhovaného řešení pozemků, a připomněl, že se výměra i cena jeho pozemků zvýšila, což stěžovatel v žalobě nezpochybnil. Tvzení, že se nabízené náhradní pozemky nedaly racionálně obhospodařovat, měl krajský soud za obecné a nepodložené.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, odkazující na kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá, že obvod jednoduché pozemkové úpravy byl od počátku vymezen zcela účelově, neboť do něj byly zahrnuty i pozemky vlastníků, které zůstaly pozemkovou úpravou nedotčeny; to se týká většiny pozemků z celkových 114 hektarů spadajících do obvodu úpravy. Tímto způsobem bylo možné dosáhnout souhlasu vlastníků požadované tříčtvrtinové výměry pozemků. Tuto námitku stěžovatel uplatnil již ve správním řízení, ale správní orgány ji zcela opomněly; stejně tak krajský soud. Navíc tímto způsobem může většina připravit vlastníky v menšině o pozemky a vnutit jim méně kvalitní pozemky kdesi v ústraní. V tomto případě stěžovatel od počátku upozorňuje, že náhradní pozemky nejsou vhodné pro zemědělskou výrobu, zejména pro svůj nevhodný tvar, navíc jsou svažitě a nevhodně umístěné. Rozhodně se nejedná o dobrovolnou směnu, k níž se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na nalus.usoud.cz); v takovém případě je třeba zajistit náhradu ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. K podkladům pro správní rozhodnutí stěžovatel uvádí, že koncepce revitalizace zmíněná krajským soudem byla zpracována 11 let před zahájením řízení a nemá charakter posouzení hydrologických parametrů dotčené lokality. Zejména se tento dokument netýká projektu pozemkové úpravy a neprokazuje nutnost provedení protipovodňových či protierozních opatření. Stejně tak je nepoužitelný dopis starosty obce Osek, který byl do spisu založen až po schválení pozemkové úpravy. Konečně ani z koncepce společnosti HYDROREAL, s.r.o., krajský soud neuvedl žádný konkrétní závěr, který by prokazoval nutnost vybudování vodní nádrže. Stěžovatel chtěl pro ověření nahlédnout do správního spisu, ten byl ale údajně vrácen Ministerstvu zemědělství, a stěžovatel tak nemůže ověřit, z čeho krajský soud vycházel. Další z deklarovaných cílů, zpřístupnění pozemků jednotlivých vlastníků, taktéž nebyl naplněn, neboť řešení většiny nových komunikací je navrženo účelově pro potřeby turistického ruchu, nikoli pro potřeby vlastníků pozemků v území. Zbavení pozemků má stěžovatel za nepřiměřené opatření. Má za to, že vodní nádrž je ve skutečnosti suchým poldrem s rozlivovým územím, což by však stěžovateli nebránilo nadále hospodařit na původních pozemcích. Dále stěžovatel namítá, že Pozemkovému úřadu Jičín bylo známo, že některé pozemky stěžovatele budou určeny k zastavení v novém územním plánu, a proto měly zůstat nedotčeny pozemkovou úpravou; jinak se jedná o diskriminaci původních vlastníků. Z rozhodnutí Pozemkového úřadu Jičín dále vyplývá, že může být od realizace údajných protipovodňových opatření upuštěno, což svědčí o účelovosti celé pozemkové úpravy. Podle stěžovatele ani nebyly splněny zákonné předpoklady pro zahájení řízení o jednoduchých pozemkových úpravách; podle něj je základním imperativem vyplývajícím ze zákona o pozemkových úpravách vytvoření podmínek pro racionální hospodaření, čímž se správní orgány navzdory jeho námitkám blíže nezabývaly. K zjištění krajského soudu, že žádost podalo město Sobotka, stěžovatel namítá, že tato žádost nebyla provedena jako důkaz a není jasné, jak krajský soud k uvedenému závěru dospěl.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas, a to osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel nejprve namítá, že do obvodu jednoduché pozemkové úpravy byly účelově zahrnuty i pozemky vlastníků, jichž se úprava nedotýkala, tak aby bylo dosaženo souhlasu vlastníků požadované tříčtvrtinové výměry pozemků podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách. Zároveň má za to, že se touto námitkou správní orgány ani krajský soud nezabývaly. Nejvyšší správní soud však ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel shodnou námitku v žalobě nevznesl a stejně tak v ní nenamítal ani, že se s ní správní orgány nevyřadily. Stěžovatel v žalobě pouze namítal, že pozemková úprava neřeší území jako celek, ale pouze jeho účelově vyčleněnou část o rozloze zhruba 114 hektarů, přičemž na takto malém území podle něj již z principu věci nebylo možné racionálně či účelně uspořádat vlastnictví pozemků [část III písm. c) žaloby]. Zatímco tedy v žalobě stěžovatel kritizoval, že do obvodu pozemkové úpravy byla zahrnuta pouze malá část katastrálního území, což podle něj znemožnilo efektivnější uspořádání vlastnictví pozemků, nyní předložená kasační námitka správním orgánům vytýká naopak příliš rozsáhlé vymezení obvodu pozemkové úpravy za účelem získání požadované většiny vlastníků. Takto koncipovanou námitku stěžovatel v žalobě neuplatnil, a nemůže tudíž krajskému soudu důvodně vytýkat, že ji neposoudil. Krajský soud tuto povinnost neměl ani z úřední povinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Pro její neuplatnění v žalobě se jí nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud (§ 104 odst. 4 s. ř. s.; viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 122/2011 - 168).

Stejně tak stěžovatel v žalobě nenamítal, že navrhovaná vodní nádrž je ve skutečnosti suchým poldrem s rozlivovým územím, nebránícím stěžovateli nadále hospodařit na původních pozemcích. Naopak uvedl: „*Na pozemcích žalobce je nejen navržena stavba bráze a část vodní plochy, ale i rozlivové území, čímž je žalobce výrazně omezen v možnostech a způsobu hospodaření*“ [část III. písm. b) žaloby]. Ani touto kasační námitkou se tedy Nejvyšší správní soud pro její neuplatnění v řízení před krajským soudem nemohl zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.)

Taktéž námitku, že některé pozemky stěžovatele byly určeny v návrhu územního plánu k zastavení, a proto měly zůstat nedotčeny pozemkovou úpravou, jinak se jedná o diskriminační jednání, stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje poprvé. Před krajským soudem totiž tvrdil, že se ke dni vydání správního rozhodnutí o jeho odvolání tyto pozemky v zastavitelném území již nacházely, a proto nemohly být podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách bez jeho souhlasu předmětem řízení o pozemkové úpravě. Jak však zjistil krajský soud, návrh nového územního plánu nebyl doposud schválen, což stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil a v podstatě akceptoval tím, že výše uvedeným způsobem změnil svoji námitku. Na každý pád však pouhé zvažované zařazení pozemku do zastavěného území nezakládá překážku pro jeho řešení pozemkovou úpravou bez souhlasu jeho vlastníka, neboť do doby přijetí územního plánu se zkrátka nejedná o pozemek v zastavěném území. Nelze na něj tudíž aplikovat § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Nejvyšší správní soud v uvedeném přístupu neshledává žádné diskriminační prvky.

Pokud jde o subjekt, který podal žádost vedoucí k řízení o předmětné pozemkové úpravě, krajský soud své zjištění, že žádost podala osoba zúčastněná na řízení, město Sobotka, dostatečně odůvodnil s poukazem na žádost datovanou dnem 17. 12. 2007, adresovanou Pozemkovému

pokračování

úřadu Jičín. Město Sobotka je uvedeno v záhlaví, stejně tak v samotné žádosti je uvedeno, že návrh činí město Sobotka, a podepsán je jeho starosta Stanislav Tlášek. Nejvyšší správní soud má tudíž na rozdíl od stěžovatele za dostatečně zřejmé, jak krajský soud k uvedenému závěru dospěl. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti pravdivost uvedených zjištění nezpochybňuje. Nadto lze dodat, že za navrhovatele označil město Sobotka i sám stěžovatel (na předposlední i poslední straně žaloby).

Ohledně namítané nemožnosti konzultovat správní spis z důvodu jeho vrácení Ministerstvu zemědělství je třeba připomenout, že stěžovatel nikterak nezpochybňuje možnost nahlédnout do spisu na ministerstvu či po jeho předložení Nejvyššímu správnímu soudu zde. On i jeho zástupce mají právo nahlížet do správního spisu i v případě, kdy je správní rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

Dále podle stěžovatele nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o sporné pozemkové úpravě a ani pro její schválení. Poukazoval zejména na údajný nedostatek odborných podkladů.

Podle § 4 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách se pozemkové úpravy „*provádějí zpravidla formou komplexních pozemkových úprav. Pokud je nutné vyřešit pouze některé hospodářské potřeby (například urychlené scelení pozemků, zpřístupnění pozemků) nebo ekologické potřeby v krajině (například lokální protierozní nebo protipovodňové opatření) nebo když se pozemkové úpravy mají týkat jen části katastrálního území, provádějí se formou jednoduchých pozemkových úprav (...)*“.

Podle § 6 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách „*[p]ozemkový úřad posuzuje podané požadavky na zahájení pozemkových úprav. (...) Sbledá-li důvody, naléhavost a účelnost provedení pozemkových úprav za opodstatněné, zahájí řízení o pozemkových úpravách*“.

V nyní posuzovaném případě byla pozemková úprava zdůvodněna mimo jiné potřebností přijetí protipovodňových a protierozních opatření. Krajský soud toto zdůvodnění akceptoval s odkazem na dokumentaci zpracovanou společností HYDROREAL, s.r.o., koncepci revitalizace povodí Soboteckého a Spyšovského potoka z roku 1996 a vyjádření starosty sousední obce ze dne 20. 7. 2010. Nejvyšší správní soud se s posouzením krajského soudu ztotožňuje. Že k erozi skutečně dochází, je zmíněno na několika místech dokumentace společnosti HYDROREAL, s.r.o. (například str. 13, 14 a 17 technické zprávy). Na základě simulačního modelu a podrobných terénních průzkumů bylo zjištěno, že v území dochází k vodní erozi od lokality „Obora“ až k intravilánům obcí Sobotka a Osek, přičemž většina odtokových profilů končí v Soboteckém a Čalovickém potoku, čímž se do nich dostává i erodovaná půda (str. 22 rozboru současného stavu – textová část). U nádrží je zmíněno, že budou sloužit k ochraně před velkými vodami (str. 22 technické zprávy). Smysl úprav vysvětlil projektant i na zasedání zastupitelstva města Sobotka: „*Dostáváme se k náplni lesoparku, to je vybudování vodní nádrže, která bude plnit funkci protipovodňovou jak pro Osek, tak i polí. Hráz půjde po hraně rybníka. Je vypočítáno, že stoletá voda přinese 150 tis. m³ vody, k tomu bude připravena suchá retenční nádrž. Cílem protipovodňové stavby je zadržet vodu, kde spadne a nedojde tak k zátopám. (...) Fce protierozní bude spočívat v zatravnění území pod letištěm. Půdo-ochranné prvky bude tvořit vegetační doprovod bývalého náhonu a koryto Čalovického potoka*“ (str. 2 zápisu z 16. veřejného zasedání zastupitelstva města Sobotka ze dne 25. 9. 2008). O cíli úprav v podobě prevence zátop hovořil projektant i na úvodním jednání sboru zástupců k této pozemkové úpravě dne 27. 8. 2008 (viz zápis z tohoto jednání). Na obou jednáních byl stěžovatel přítomen. Uvedené důvody, které stěžovatel nikterak relevantně nezpochybnil, podle Nejvyššího správního soudu dostatečně ospravedlňují zahájení řízení o jednoduché pozemkové úpravě; při posuzování podmínek pro zahájení řízení podle § 6 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách ostatně správní orgán disponuje jistým správním uvážením (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 39/2008 - 46, publ. pod č. 2613/2012 Sb. NSS). Naléhavost

problému nadto zdůraznil ve svém vyjádření k odvolání stěžovatele starosta obce Osek, který uvedl, že v případě nepříznivého osetí polí nad Osekem hrozí záplavy při každém větším dešti a že se ornice dostává do intravilánu obce a způsobuje škody na majetku. Je pravdou, že správní orgán prvního stupně neměl toto vyjádření při posuzování splnění podmínek pro zahájení řízení k dispozici. Je však třeba podotknout, že řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací tvoří podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jeden celek (viz například rozsudek ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, bod 42, či ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, bod 27), přičemž odvolací orgán toto vyjádření k dispozici pro své posouzení již měl a také z něj vycházel (viz str. 9 jeho rozhodnutí).

Stejně tak byly – s ohledem na výše uvedené – podle Nejvyššího správního soudu splněny podmínky pro vyřešení uvedených problémů formou jednoduché pozemkové úpravy podle § 4 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, neboť se jednalo o lokální protierozní a zároveň lokální protipovodňová opatření. Ochrana sousední obce před povodněmi je podle názoru Nejvyššího správního soudu lokálním protipovodňovým opatřením. Smyslem pozemkových úprav není pouze vytváření podmínek pro racionální hospodaření, jak naznačuje stěžovatel, ale „[s]oučasné se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny“ (§ 2 věta třetí zákona o pozemkových úpravách ve znění účinném do 31. 12. 2012). Protierozní a protipovodňová opatření lze jistě v posuzovaném případě pod tyto legitimní cíle podřadit, přičemž stěžovatelem nebylo relevantně prokázáno, že by nové uspořádání pozemků bránilo racionálnímu hospodaření na nich.

Pokud jde o namítanou neobornost podkladů ve správním řízení, krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že projektant společnosti HYDROREAL, s.r.o., je osobou úředně oprávněnou k projektování pozemkových úprav, což stěžovatel nikterak nezpochybňuje. Projektant tedy splňuje požadavky stanovené § 18 zákona o pozemkových úpravách, mimo jiné je bezúhonný, má ukončené vysokoškolské vzdělání, nejméně 5 let odborné praxe při projektování pozemkových úprav a vykonal odbornou zkoušku z projektování pozemkových úprav a souvisejících oborů. Z uvedeného lze proto podle Nejvyššího správního soudu presumovat odbornost jím vypracované koncepce. Správnost či účelnost v koncepci navrhovaných řešení lze samozřejmě zpochybnit. Odpovídajícím prostředkem by mohlo být například předložení vyjádření jiného odborníka. To však stěžovatel neučinil a zůstal pouze u svých nepodložených tvrzení.

Tvrzení stěžovatele, že z rozhodnutí Pozemkového úřadu Jičín vyplývá, že od realizace údajných protipovodňových opatření může být upuštěno, což svědčí o účelovosti celé pozemkové úpravy, je třeba uvést na pravou míru. V tomto rozhodnutí je totiž uvedeno, že „vodní nádrž bude plnit funkci protipovodňového opatření, příznivě ovlivní ekologické podmínky dotčené lokality a z atraktivní území pro volný čas občanů. (...) Po schválení JPÚ bude jen na vlastníkově pozemků (Město Sobotka), zda bude požadovat vypracovat prováděcí projekt na vodní nádrž a na jaké rozloze, projektant návrh potvrdí nebo upřesní. Pokud tedy zastupitelstvo města návrh přehodnotí nebo od záměru ustoupí, bude nádrž menší, resp. nebude se realizovat vůbec. To bude záviset na budoucích prioritách města a finančních možnostech (např. čerpání dotací z fondů Evropské unie)“. Pozemkový úřad Jičín tímto tedy netvrdil, že by vodní nádrž nebyla potřebná, ale pouze konstatoval fakt, že další osud projektu je v rukou zastupitelstva obce. Že by snad k ustoupení od tohoto záměru skutečně došlo, stěžovatel netvrdí.

K námitce, že nové komunikace byly navrženy účelově pro potřeby turistického ruchu, lze odkázat na str. 8 rozhodnutí Ústředního pozemkového úřadu, kde je uspořádání cest vysvětleno. Tvrzení o účelovosti navrženého řešení nebylo stěžovatelem nikterak podloženo.

Pokud jde o adekvátnost náhradních pozemků, stěžovatel pouze obecně namítal jejich nevhodnost pro zemědělskou výrobu, aniž by tato svá tvrzení doložil a relevantně zpochybnil

pokračování

závěr správních orgánů i krajského soudu, že tyto pozemky odpovídají původním pozemkům dle kritérií vymezených v § 10 zákona o pozemkových úpravách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007 - 278), jenž promítá požadavky čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod do zákonné úpravy. Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách mají nové pozemky přiměřeně odpovídat původním pozemkům, pokud jde o jejich cenu, výměru, vzdálenost a případně i druh pozemku. V posuzovaném případě došlo dle stěžovatelem nezpochybněných zjištění žalovaného i krajského soudu sice ke zvýšení vzdálenosti od dohodnutého bodu o 80 m (9 %), nicméně se zároveň zvýšila výměra pozemků o 0,1 % a jejich cena o 4 % (zhruba 26 000 Kč). Tyto odchylky zůstaly v zákonných mezích, u nichž není třeba souhlas vlastníka (§ 10 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách). Vzhledem k tomu, že byly dodrženy všechny zákonné podmínky pro schválení jednoduché pozemkové úpravy, která byla provedena ve veřejném zájmu, a stěžovatel obdržel adekvátní náhradu za původní pozemky, nelze konstatovat, že by došlo k porušení práv stěžovatele zaručených čl. 11 Listiny základních práv a svobod (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1305/13, bod 11, a ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2187/10, i stěžovatelem citovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/97).

Nad rámec stěžovatelových kasačních námitek je nutno podotknout, že krajský soud přehlédl, že se město Sobotka ve svém „*oznámení o uplatnění práva osoby zúčastněné na řízení*“ (§ 34 odst. 2 s. ř. s.)“ ze dne 13. 2. 2014 (č. l. 41 spisu krajského soudu) přihlásilo k účasti na řízení, a stalo se tím osobou zúčastněnou na řízení. Správně tedy měl krajský soud město Sobotka vyrozumět o obou nařízených jednáních a doručit mu žalobu i rozsudek (§ 34 odst. 3 s. ř. s.). Jedná se o vadu řízení, když tak neučinil. Podle Nejvyššího správního soudu se však v daném případě nejedná o vadu, „*kteřá mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“ ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., neboť krajský soud žalobu stěžovatele zamítl, a fakticky tak aproboval schválení žádosti, již podala právě osoba zúčastněná na řízení. Osoba zúčastněná na řízení by sotva vznášela v řízení před krajským soudem argumenty na podporu důvodnosti žaloby, když jejím zájmem bylo nepochybně potvrzení správnosti schválení její žádosti. Proto lze s jistotou uzavřít, že by její reálná účast na řízení před krajským soudem zamítavý výrok rozhodnutí nezměnila. Nadto lze podotknout, že příležitost k vyjádření (a tedy k případné kritice postupu krajského soudu) dostala následně alespoň v řízení před Nejvyšším správním soudem, nicméně ji nevyužila.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu